

РЕШЕНИЕ

№ 737

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 25.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **9092** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на С. Д. В. от [населено място] срещу отказ за предоставяне на заверен препис от заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС, обективиран в писмо изх. № САГ20-ДР00-1746/1/24.07.2020 г. на директора на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, Столична община.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в противоречие с материално-правните норми. Твърди се, че жалбоподателят има правен интерес да изиска издаването на заверен препис от заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС, която представлява титул за собственост за апартамент № 13, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. В жалбата се сочи още, че с процесната заповед на жалбоподателя и бившата му съпруга Е. И. В. им е даден в обезщетение недвижим имот, представляващ апартамент № 13, който апартамент е съпругеска имуществена общност /СИО/, възникнала по време на брака между жалбоподателя и неговата бивша съпруга, като им е предоставен през 1985 г. по време на техния брак, като обезщетение за дворно място, придобито също по време на брака им и представляващо СИО. Според жалбоподателя след прекратяване на брака му

апартамент № 13 остава в обикновена съсобственост между страните. Претендира се съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени оспорения отказ и да бъде задължен ответникът да издаде заверен препис от процесната заповед.

Ответникът – ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ „ИНВЕСТИЦИОННО ОТЧУЖДАВАНЕ“, СТОЛИЧНА ОБЩИНА – редовно призован, в съдебно заседание не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата. В приложено по делото придружително писмо, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и излага твърдения за недопустимост и неоснователност на същата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № САГ20-ДР00-1746/10.07.2020 г., адресирано до директора на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, Столична община, С. Д. В. е поискал да му бъде издаден заверен препис от заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС, с която на него и бившата му съпруга е даден в обезщетение апартамент № 13, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. В заявлението се сочи още, че апартаментът е даден по време на брака като обезщетение за дворно място, придобито също по време на брака и представляващо СИО, а след прекратяване на брака през 1997 г. апартамент № 13 остава за ползване от съпругата и в обикновена съсобственост между страните. Към заявлението са приложени: препис от заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС; препис от съдебно решение на СРС, Брачна колегия; препис от удостоверение за сключен граждански брак; препис от нотариален акт № 85/1984 г. В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя заявява, че последният иска да дари на едно от двете си деца процесния апартамент, а няма документ за собственост на това жилище и въз основа на тази заповед иска да се снабди с такъв документ.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че на 23.12.1978г. жалбоподателят е сключил граждански брак с Е. И. М.. С нотариален акт за прехвърляна на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 85, том VI, дело № 832/1984 г. Д. Х. С. е прехвърлила на своята внучка Е. И. В. ½ от собствения си недвижим имот: идеални части от дворно място, съставляващо имот пл. № 8, кв. 164, по плана на [населено място] – Зона Б-18, ведно с ½ идеални части от построената върху същото място едноетажна къща. Така описания имот през 1985 г. е отчужден със заповеди № РД-40-61/18.01.1985 г. и № РД-40-401/02.04.1985 г. на председателя на ИК на СНС, в които заповеди като собственици на имот пл. № 8, кв. 166, м. „Зона Б-18, Центъра“ са вписани Е. И. В. и Х. С. С.. В резултат на така извършеното отчуждаване е издадена заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС, с която се определя в бл. 18-11, Зона Б-18, м. Центъра, апартамент № 13, ет. IV, в обезщетение на Е. И. В.. Заповедта е връчена лично на В. на 01.11.1985 г.

Със съдебно решение № 146/03.06.1997 г. на СРС, Брачна колегия, 83 състав, постановено по гр. дело № 395/1996 г. е бил прекратен брака между С. В. и Е. В. на основание чл. 99, ал. 1 и ал. 2 от СК, като на Е. В. е било предоставено ползването на семейното жилище, находящо се в [населено място], Зона Б-18, [жилищен адрес] ап.

№ 13. В мотивите на съдебното решение е посочено, че семейното жилище принадлежи на родителите на ищцата, напуснато е от ответника през 1995 г., същият няма претенции за него и се е установил другаде, като ищцата живее сама в това жилище с двете си деца. Съгласно приложена по делото схема № 15-656483/22.07.2020 г. на самостоятелен обект в сграда, апартамент № 13 в [жилищен адрес] район „В.“, [населено място], е собственост на Е. И. М..

Във връзка с подаденото от жалбоподателя заявление вх. № САГ20-ДР00-1746/10.07.2020 г. с писмо изх. № САГ20-ДР00-1746/1/24.07.2020 г. директорът на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ по същество е отказал предоставянето на заверено копие от заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС. Отказът е мотивиран с обстоятелството, че адресат на заповедта е Е. В., поради което заверен препис може да бъде предоставен само на посоченото в акта лице или упълномощено такова с нотариално заверено пълномощно.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от активно легитимирано лице с правен интерес и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 АПК, тъй като с него се отказва издаването на документ от значение за признаване или упражняване на права и задължения. Съгласно нормата на § 8 от ПЗР на АПК уредените в кодекса производства за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административни услуги, както и при обжалването на отказите за извършването им, освен ако в специален закон е предвидено друго. Жалбата е насочена срещу отказ за извършване на административна услуга, който отказ е обективизиран в оспорения акт. Жалбата е подадена и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган – директорът на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, Столична община, в съответствие с предоставените му правомощия. Съгласно чл. 74, ал. 3, т. 3 от У. правилник за организацията и дейността на Столичната общинска администрация една от функциите на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ е издаване на преписи от документи, съхранявани в дирекцията. В съответствие с цитираната разпоредба и доколкото от жалбоподателя е поискано издаването на заверен препис от заповед, издадена през 1985 г. в резултат на проведено отчуждително производство, то съдът намира, че компетентен да се произнесе по така направеното искане е именно директорът на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“.

Процесният отказ е издаден и в предписаната от чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма и съдържа реквизитите, предвидени в ал. 2 на същата норма, както и е постановен при спазване на административно-производствените правила.

Настоящият съдебен състав намира също така, че оспореният отказ е издаден и в съответствие с приложимите материално-правни норми. В процесния случай с оспореният акт на жалбоподателя е отказано предоставянето на заверено копие от заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС. С цитираната заповед е определено обезщетение на Е. В. – бивша съпруга на жалбоподателя, за

отчуждения ѝ недвижим имот, съставляващ от ½ идеални части от имот пл. № 8, кв. 164, по плана на [населено място] – Зона Б-18, ведно с ½ идеални части от построената върху същото място едноетажна къща, а именно – апартамент № 13, ет. IV, [жилищен адрес] Зона Б-18, м. Центъра. Видно от приложените по делото писмени доказателства отчужденият имот пл. № 8 е прехвърлен през 1984 г. на Е. В. срещу задължение за издръжка и гледане от баба ѝ Д. С., както и същият е отчужден от Е. В. и съсобственика Х. С. С.. Съгласно чл. 17, ал. 1 от Закона за административното производство /отм., но приложим към датата на постановяване на заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС/ административният акт, съответно отказът да се издаде акт, се съобщава в тридневен срок от издаването му на всички заинтересувани граждани и организации, включително и на тези, които не са участвували в производството. По същия начин и в сега действащата разпоредба на чл. 61, ал. 1 от АПК е предвидено, че административният акт, съответно отказът да се издаде акт, се съобщава по реда на чл. 18а в тридневен срок от издаването му на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството. При съобразяване на цитираните разпоредби и издаването на заверен препис от постановен административен акт е обвързано, освен с качеството адресат на акта, и с наличието на качеството „заинтересовани граждани и организации”. Видно от приложените по делото писмени доказателства препис от заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС е бил връчен на нейния адресат – Е. В., на 01.11.1985 г. В процесния случай искането за издаването на заверен препис от заповедта е мотивирано от жалбоподателя с правото му на съсобственост върху апартамент № 13, като част от СИО, както и с възможността да се снабди с документ за собственост и да дари на едно от двете си деца този апартамент. От съдържанието на цитираната заповед се установява, че същата няма за адресат жалбоподателя С. В., а единствено неговата бивша съпруга. От приложените към заявлението вх. № САГ20-ДР00-1746/10.07.2020 г. писмени доказателства не се установява също така заповедта, от която жалбоподателят иска да му бъде издаден заверен препис, да засяга негови защитени от закона права и интереси, поради което същият не представлява заинтересуван гражданин по смисъла на чл. 17, ал. 1 от ЗАП /отм./, съответно чл. 61, ал. 1 от АПК. Съгласно приложеното по делото съдебно решение № 146/03.06.1997 г. на СРС, Брачна колегия, 83 състав, постановено по гр. дело № 395/1996 г., при прекратяване на брака между С. В. и Е. В. на последната е било предоставено ползването на семейното жилище, находящо се в [населено място], Зона Б-18, [жилищен адрес] ап. № 13. В мотивите на съдебното решение е посочено още, че семейното жилище принадлежи на родителите на ищцата В., напуснато е от ответника В. през 1995 г., като същият няма претенции за него и се е установил другаде. От приложените по делото писмени доказателства се установява още, че семейното жилище - апартамент № 13, е предоставен като обезщетение на бившата съпруга на жалбоподателя за отчужден имот пл. № 8, кв. 166, собственост на Е. В. и Х. С. С.. В тази връзка следва да се има предвид, че в § 1 от Допълнителните разпоредби на Семейния кодекс /СК/ е дадена легална законова дефиниция на „семейно жилище”, като това е жилището, което е обитавано от двамата съпрузи и техните ненавършили пълнолетие деца. Доколкото меродавният признак за определяне на жилището като „семейно” е единствено и само фактическото му обитаване от съпрузите за задоволяване на жилищни нужди в ежедневието, то същото не предполага задължително наличието на съсобственост между двамата съпрузи при

прекратяване на брака. По отношение възражението на жалбоподателя, че апартамент № 13 остава в обикновена съсобственост между бившите съпрузи, следва да се има предвид също така, че процесният апартамент не би станал автоматично по силата на закона СИО, поради осъщественото придобиване на собствеността от един от съпрузите през времетраене на брака. По делото не са представени доказателства, от които да е видно, че жалбоподателят е съсобственик на процесния апартамент и за същия издаването на заверен препис от заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. е условие за признаване или упражняване на права и задължения. С оглед на това съдът счита, че оспореният изричен отказ за извършване на поисканата от жалбоподателя административна услуга е законосъобразен.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д. В. от [населено място] срещу отказ за предоставяне на заверен препис от заповед № РД41-1261/29.10.1985 г. на председателя на ИК на СНС, обективиран в писмо изх. № САГ20-ДР00-1746/1/24.07.2020 г. на директора на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, Столична община, като неоснователна.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: